

Jurij Kovič

PRIVID

UMETNIKI – MISTIKI

Metulje sanj lovimo v čarne mreže
 zrcal in solz, zbiramo doživetja,
 lepote nesmrtnih željni le imetja,
 ki nas osvobodijo življenja teže,
 dvignejo tja, kjer hrup nas ne doseže
 sveta, ki ljubi bolj kot barve cvetja
 vonj bankovcev, več ptic ne sliši petja,
 nevidna nit ga z večnim več ne veže,
 pozablja čudež – bit, le mi metulje
 trenutkov, da ne bi bili izgubljeni
 še božamo kot draguljar dragulje,
 ko v njihov motni lesk smo zatopljeni,
 polagamo jih v žametne šatulje,
 v rozeto časa ujeti, razsvetljeni.

NEULOVJIVA MILINA

Fotografiral sem te nor, bogat
 od tvojih gibov, drznih in slepečih,
 nevajeno oko, prsti drhteči
 premikali so stari aparat.
 Odrezal kos obraza mnogokrat
 sem, rož v laseh, vse v želji pregoreči
 priti ti blizu, piti vonj po sreči,
 gristi labodji, goli, seksi vrat.

Kako naslikam naj tvoj dih z besedo,
vsak tvoj smehljaj drugačen, bežen, nov?
Ne bi s srebrnim svinčnikom, ne s kredo.

Leonardo leska lilij ujel cvetov,
ne z barvo lesk, ne z oljem čarni sij
dehtenja dojk boginje nežnosti.

UMETNIK IN MODEL

Lahko jo rišem, dokler gola sanja.
Previdno z ogljem črtam oble obrise.
Obrača se, ves čas sem, tja vrti se.
Z roko pred usti si obraz zaslanja.

Kot da nekdo jo, nekaj v snu preganja.
Lovim razsute gibe, bežne vtise.
Kot Venera iz morske pene zdi se.
Boginja, ki živi od občudovanja.

Če zamižim, ali bi še bila?
Da je ne rišem, ali sploh še je?
Katera je resnična: ta, ki spi

ali privid, ki v slikah le živi?
Je genij ona, jaz njen čopič le?
Katera v mojih sanjah se smehlja?

PORTRET

Ni te. Ne vem, kje si, kako si. Ni te.
Narisati sem hotel tvoj portret.
In risal sem te spet in spet in spet.
Oči, lase, nos, lica, ustnice.

Spoznal sem tvoje sanje, želje skrite.
Ker sem pozabil sebe in ves svet.
Potonil v tvojega sem bitja cvet.
Nikdar ne narišem vonja vrtnice.

Čutim tvoj dih in tvojo bolečino.
Slišim tvoj smeh, zastruplja me tvoj glas.
Bojiš zrcal se. Ljubiš mrak, tišino.

Sledim ti, a izgineš skozi zid.
Vedno se vrneš. Le za kratek čas.
Tokrat pozabim, da si le privid.

ODZVANJANJE

Kot blisk, ki kdaj se v šipi zblešči
in spremlja potlej dolgo ga grmenje
med petjem ptičkov, med tihim rosenjem
in dolgo, dolgo bode še oči

in spet se iznenada ponovi
iz nič, pretrga topo v mrak strmenje,
prinese vanj nemir, polet, življenje,
dokler ga zven zvonov ne preglasi,

tako lepote klic včasih predre
trdo lupino misli neobčutljivih
in odzveneva, še in še in še,

in je odmev dogodkov večno živih,
da, ko že davno daljna zvezda umre,
še manjka lesk nje žarkov neugasljivih.

SENCE PRETEKLOSTI

Je tisto, kar se je nekoč zgodilo,
pa več ne traja, še res, ali ni?
Bo isto, če še kdaj se ponovi?
Je sploh bilo, kar je kot blisk minilo?

Če v mesečini si objemal vilo,
če v strasti so gorele ji oči,
si še živ, če je pila tvojo kri,
kot noč pred soncem v nič se izgubila?

Je luč, ki sije tiho skozi čas,
skoz pajčolane skrite transcendence
trenutkov le, ne večnosti okras?

O, proč, spomini, proč, brezkrvne sence,
proč, krokar, proč, ljubezni sen, modras!
Proč, hrepenenje, britev eksistence!

UMETNIK IN BOŽJI OTROCI

Vsa resnica je v Svetem pismu –
so mi rekli božji otroci.

Kaj ti bodo pesmi? –
so mi rekli božji otroci.

Orlu so sneli verižico,
a še naprej hodi v krogu.

Bog nas vse enako ljubi –
so mi rekli božji otroci.

Kdo ima rad *mene*?

Mi te imamo radi –
so mi rekli božji otroci,
a nihče ne bo imel rad *tebe*.

Blodim po ulicah
za slepečim prividom lepote.

LEPOTA JE PRIVID LEPOTE LE

Lepota je privid lepote le,
ne išči je le v eni lepi stvari,
ne misli, da so čipke skriti čari
le v nitki, ki ji duh obliko stke;

vse, kar bilo je, vse, kar bo, kar je,
le čudoviti je namen prevari,
da je lepota skrita v sami tvari,
da je le vzorec, nič drugega ne.

Lepota je neskončna, valovi
zasanjano kot ocean brezbrežni
skoz vse podobe, zvoke in stvari
kot meseca otožni žarki nežni,
ki lesketa se v reki večnosti,
privid neulovljivi, nedosežni.